

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: M. K.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem, se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Ca 263/2002 - 98 ze dne 27. 10. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2002, č. 491205245, o odnětí plného invalidního důchodu od 22. 11. 2002 podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že se soud I. stupně řádně nevypořádal s vznesenou a stěžovatelem uplatněnou námitkou, spočívající v rozporu ust. § 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, se základními právy chráněnými Listinou základních práv a svobod v článku 26 a v článku 30 této Listiny. Ustanovením § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. zakazujícím sčítání hodnot poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti, je zcela zásadním způsobem poškozován, neboť má

nejméně tři závažná zdravotní postižení, která sama o sobě zakládají nárok na částečný invalidní důchod, značně mu komplikují život a omezují, respektive znemožňují soustavnou výdělečnou činnost. Pracovní rekomandace ve znaleckém posudku MUDr. S. vylučuje výkon dosavadní práce stavbyvedoucího a osoby s tolika závažnými zdravotními postiženími, které by mohly pracovat na zkrácený úvazek, nemohou na trhu práce najít uplatnění. Dále uvedl, že výše částečného invalidního důchodu není adekvátní jeho bývalému pracovnímu nasazení, ani přínosu celé společnosti v době, kdy tuto práci mohl vykonávat a vykonával a nezajišťuje mu důstojný život a přiměřenou životní úroveň, na kterou má nárok. Stěžovatel soudu I. stupně dále vytýká, že nevyhověl jeho návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu České republiky k vyslovení nezákonnosti a rozporu ust. § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s Listinou základních práv a svobod a tudíž zatížil řízení vadou ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a odůvodnění rozsudku nepovažuje za přesvědčivé a dostatečné. Navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby podal Ústavnímu soudu České republiky návrh na zrušení shora uvedeného ustanovení vyhlášky, přerušil řízení do rozhodnutí tohoto soudu a poté rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové napadeným stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, je podána osobou oprávněnou, stěžovatel je zastoupen advokátem, je tudíž naplněno ustanovení § 106 odst. 2, § 102 a § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost je přípustná.

Ze soudního spisu plynou pro posouzení kasační stížnosti jako podstatné následující skutečnosti:

V opravném prostředku ze dne 5. 11. 2002 (od 1. 1. 2003 podle s. ř. s. žaloba) stěžovatel projevil nesouhlas s posouzením zdravotního stavu lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Hradci Králové v posudku, který se stal podkladem pro napadené rozhodnutí žalované, neboť při jeho vypracování nevzal lékař v úvahu veškeré rozhodné skutečnosti týkající se jeho zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a navrhl soudu vyžádat znalecký posudek.

V souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, soud vyžádal posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR se sídlem v Hradci Králové, která dne 16. 4. 2003 dospěla k závěru, že posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 5. 2. 2002, na jehož základě byl stěžovateli přiznán od 18. 2. 2002 plný invalidní důchod, je posudkovým omylem a stejně tak došlo k nadhodnocení zdravotního stavu v posudku lékaře OSSZ Hradec Králové ze dne 9. 9. 2002, na základě něhož došlo ke snížení stupně invalidity, neboť se neprokázal objektivně výrazný patologický neurologický nález na horních ani dolních končetinách, šlo o funkční přechodné blokády a postižení horních končetin úžínovým syndromem středních nervů je operativně řešitelné a zakládalo by jen krátkodobou pracovní neschopnost. Komise uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované, nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., nebyl ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1, 2 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, když konečnou procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila 20 %. Ze znaleckého posudku soudem ustanoveného znalce MUDr. F. S. ze dne 21. 5. 2004 vyplývá, že míra a stupeň

zdravotního postižení stěžovatele odpovídaly ke dni rozhodnutí žalované 23. 9. 2002 částečné invaliditě, když znalec vzhledem k odbornými nálezy prokázané celkové míře závažnosti zdravotního postižení, hodnotil procentní míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění platném v den rozhodnutí žalované, dle kapitoly XV, odd. F, položka 2 písm. d) 50 % a neshledal již další důvod pro užití ust. § 6 odst. 4 citované vyhlášky. Konstatoval, že lékař OSSZ v Hradci Králové dne 9. 9. 2002 zohlednil řádně a úplně veškeré skutečnosti o zdravotních obtížích stěžovatele a uvedl, že při posouzení dne 5. 2. 2002 v zájmu stěžovatele přiznal plnou invaliditu, byť na přechodnou dobu k doléčení zdravotních obtíží, i když odborné nálezy odpovídaly nižšímu stupni invalidity. Lékařem OSSZ v Hradci Králové v posudku ze dne 9. 9. 2002 stanovenou procentní míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti ve výši 40 % považoval za správnou, když ani jeho hodnocení 50 % nic nemění na stupni invalidity ke dni vydání rozhodnutí žalované 23. 9. 2002.

Stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem uplatnil v podání ze dne 23. 8. 2004 v bodě I./3 tytéž námitky jako v kasační stížnosti. Při jednání soudu 20. 10. 2004 navrhl předložení věci Ústavnímu soudu k vyslovení nezákonnosti a rozporu ust. § 6 vyhlášky s Listinou základních práv a svobod a s Ústavou.

Krajský soud ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2004 dospěl k závěru, že i přes odlišnosti v posudcích posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR se sídlem v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2003 a posudku znalce MUDr. F. S. ze dne 21. 5. 2004, je jejich shoda ve zjištění, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí stěžovatelův zdravotní stav plně invaliditě neodpovídal a tento zásah do práv stěžovatele odůvodnili nadhodnocením závažnosti žalobcových potíží lékařem OSSZ při posouzení zdravotního stavu v únoru 2002, kdy objektivně zjištěné zdravotní potíže nedosahovaly intenzity, s níž zákonná úprava spojuje závěr o plné invaliditě. Konstatoval, že po původním přiznání plné invalidity pro mylné posouzení, nemůže obstát námitka, že se zdravotní stav nezlepšil oproti době přiznání plného invalidního důchodu. Krajský soud dále uvedl, že postupem podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, nedochází k porušování článku 26 a článku 30 Listiny základních práv a svobod, neboť ust. § 6 odst. 4 citované vyhlášky umožňuje míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti zvýšit až o dalších 10 % za podmínek tam uvedených. Podotkl dále, že naplnění povinnosti citované v článku 26 Listiny se ze strany státu děje prostřednictvím úřadů práce a neúspěšní uchazeči o práci u úřadu práce, ať už z důvodů subjektivních či objektivních, jsou chráněni dávkami hmotného zabezpečení uchazečů před vstupem do zaměstnání, event. započtením doby evidence u úřadu práce jako náhradní doby pojištění s jasně definovanými podmínkami. Poněvadž ze závěru posudku vyplynulo, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí stěžovatel nebyl plně invalidní a nebyly tudíž splněny podmínky pro vyplácení plného invalidního důchodu i nadále, soud neshledal žalobu důvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., ji zamítl.

Nejvyšší správní soud se napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové zabýval v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu ukládá ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především vytýká soudu I. stupně, že se řádně nevypořádal s námitkou o rozporu ust. § 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, se základními právy chráněnými Listinou základních práv a svobod, neboť její ustanovení odstavce 3, zakazující sčítání jednotlivých hodnot poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti při vícero

zdravotních postiženích, ho zásadním způsobem poškozuje, když jeho zdravotní stav s několika závažnými zdravotními postiženími mu neumožňuje výkon žádné práce.

Stěžovatelem označený důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může spočívat v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost nebo v nedostatku důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů by mohla nastat pouze v případě, že by řízení před soudem trpělo nedostatkem skutkových zjištění, o něž soud opřel své rozhodovací důvody. Takovou vadou by mohlo být, pokud by soud opřel své rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, popřípadě zjištěné v rozporu se zákonem nebo by pominul některé rozhodné skutečnosti, které byly v řízení prokázány, a nebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Skutkové zjištění by mohlo být vadné též za situace, kdy hodnocení důkazů je z hlediska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, popřípadě věrohodnosti logicky v rozporu. Za jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, by mohl být považován postup soudu, v jehož důsledku by za podklad rozhodnutí byl vzat neúplný či nepřesvědčivý posudek posudkové komise ministerstva či znalecký posudek ve věci rozhodného zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání rozhodnutí žalované.

Tak tomu v projednávané věci není.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stížní námitka shora uvedená byla v řízení před soudem I. stupně uplatněna jako žalobní námitka 28. 4. 2004 nikoliv řádně, ale opožděně. Pokud se jí Krajský soud v Hradci Králové přesto zabýval, nelze mu úspěšně vytýkat, že tak neučinil řádně. Krajský soud správně v odůvodnění svého rozsudku poukázal na ust. § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. které omezující ustanovení odst. 3 kompenzuje tím, že míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti lze mimo jiné při působení více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu navýšit až o 10 %. Rozporem ust. § 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, se základními právy chráněnými Listinou základních práv a svobod se správně nezabýval, neboť mu to nepřísluší. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze dodává, že ve smyslu ust. § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., je soud oprávněn podat návrh na zrušení zákona nebo jednotlivých ustanovení, nikoliv vyhlášky či jejich ustanovení, jak se mylně domnívá stěžovatel.

Jakým způsobem stát chrání základní práva stěžovatele vyplývající z článku 26 a článku 30 Listiny základních práv a svobod, se krajský soud zabýval v dostatečném rozsahu, uvedením příslušným právním norem, které stát pro jejich naplnění v oblasti sociálního zabezpečení přijal.

Další stížní námitky směřující do obsahu znaleckého posudku MUDr. S. nesměřují do závěru tohoto posudku o stanovené míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti tímto znalcem a z toho vyplývajícího stupně invalidity, ale týkají se skutečností, které sám stěžovatel dovozuje z obsahu tohoto posudku ve vztahu k jeho možnému pracovnímu uplatnění a dalších problémů v běžném životě. Lze tedy uzavřít, že uvedená námitka je irelevantní ve vztahu k předmětu projednávané věci. Také stěžovatelem namítané nepříznivé důsledky vyplývající ze stanovené pracovní rekondace, se míjí s rozhodovacími důvody v této věci, protože otázka vhodného pracovního zařazení a vhodných pracovních podmínek při částečné invaliditě je úkolem úřadu práce, nikoliv otázkou změny hodnocení či stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Námítka stěžovatele týkající se výše částečného invalidního důchodu rovněž vznesená stěžovatelem jako opožděná žalobní námítka u krajského soudu je irelevantní, neboť žalobou napadeným rozhodnutím nebylo rozhodováno o výši částečného invalidního důchodu.

S poukazem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelem uplatněného důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nevyhověl ani návrhu stěžovatele, aby podal k Ústavnímu soudu České republiky návrh na zrušení ust. § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., neboť ani Nejvyšší správní soud není oprávněn činit návrh na zrušení vyhlášky či jednotlivých jejích ustanovení.

Kasační stížnost byla proto zamítnuta, neboť byla shledána nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovaná, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu